

LIBUŠE KRYLOVÁ

Narodila se 23.12.1942 v Olomouci. Rodina žila v té době v nedalekých Charváttech, kde její otec Bohuslav Polášek, zaměstnanec Severomoravských elektráren, pracoval jako obvodní elektromontér. Matka Marie Polášková byla původně v domácnosti, později pracovala jako účetní v místním JZD. Měla o sedm let starší sestru, která vystudovala medicínu a stala se lékařkou.

Základní školu začala navštěvovat v roce 1949 v místě bydliště, od šesté třídy dojížděla do Dubu nad Moravou. Zasludou výborných učitelů a díky domácímu prostředí, kde se hodně četlo, si oblíbila předměty český jazyk a dějepis. Proto se rozhodla pokračovat ve studiu na 1. Jedenáctileté střední škole v Olomouci. Měla štěstí na mimořádného učitele češtiny prof. Borovičku, který její zájem o obor ještě podpořil. Proto se přihlásila ke studiu na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, obor český jazyk – dějepis. Studium absolvovala v letech 1960–1965. V těch letech byli absolventi povinni nastoupit na umístěnku, směli si vybrat jen jeden nebo dva kraje, někdy ani to ne (jako její sestra po absolvování medicíny.)

Dostala umístěnku na Střední zemědělskou technickou školu – obor ekonomický v Chotěboři ve východních Čechách dnes Kraj Vysočina, kde nastoupila jako středoškolská učitelka. Během prvního roku působení na této škole se provdala za bývalého spolužáka Miroslava Kryla. Další školní rok nedokončila a odešla na mateřskou dovolenou. Protože měli oba stejný obor, obtížně hledali místo pro oba, naděje na návrat do Olomouce nebyla. Nakonec se našla místa na Učňovské škole ve Frýdlantě v Čechách, ovšem učit začal jen manžel. Ve Frýdlantě se jim narodil první syn a paní Krylová byla na mateřské dovolené. Mezitím se uvolnilo místo na zdejší škole. V roce 1967 toto místo získala a působila zde do konce školního roku 1968. Manžel od února tohoto roku nastoupil jako historik v Památníku Terežín a paní Krylová ho 20. srpna 1968 následovala. Do února 1969 bydleli přímo v areálu Malé pevnosti.

Protože nedostala místo ve školství, pracovala v letech 1968–1972 na osvětovém oddělení Památníku, nejdřív jako odborný pracovník, později jako vedoucí. V roce 1972 se jim narodil druhý syn a po absolvování roční mateřské dovolené jí bylo nabídnuto místo učitelky na nově otevřené ZŠ v Terežíně. Působila zde dva roky, a když se jí naskytla možnost vrátit se znovu na střední školu, využila ji, a tak začalo v roce 1975 její dlouholeté působení na Střední pedagogické škole v Litoměřicích. Tou dobou už také v Litoměřicích bydleli v jejich prvním skutečném bytě 2+1 na novém sídlišti Kocanda. Práce na této škole byla šťastným završením jejího učitelského působení, studium tu bylo především humanitně orientované, což odpovídalo jejímu zaměření, a setkala se tu i s dobrým kolektivem učitelů (ostatně na dobré vztahy s kolegy měla štěstí i ve všech předchozích působištích.) Tady také zažila listopad 1989, kdy se konečně otevřela možnost seznamovat žáky s literaturou zavřenou do té doby ve „Zvláštních fondech“ a s historií zamlčovanou nebo ideologicky upravovanou. Bylo to náročné i pro učitele, protože museli leccos nově nastudovat a objevovat. V roce 2003 odešla do důchodu.